

ความรู้สึที่ดี... ที่เรียกว่ารัก

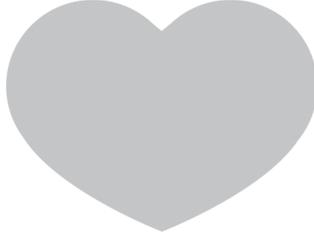
Overload รักเต็มล้น

ภิญญดา

ความรู้สึกดี... ก็เรียกว่ารัก

ให้ความรักอยู่ใกล้หัวใจคุณ

“

อา...เธอสวยจริงๆ

พี่กรรส่งสายตาชื่นชม รวากับกำลังตีมด้าภาพอันวิจิตรที่อยู่ตรงหน้า
เขายอมรับว่าเธองามเป็นหนึ่งในไม่มีสอง งามหยาดยิ่งกว่าแม่แก้วของเขาเสียอีก
หากแม่แก้วคือสายน้ำอันฉ่ำเย็น เธอก็น่าจะเป็นน้ำฝนปนน้ำผึ้งที่หวานล้ำชุ่มคอ
เป็นยาอายุวัฒนะที่มีคุณค่า

เราเป็นอะไรไปแล้ว

พิรุณารู้สึกหัวใจเต้นแรง ดูสายตาเขาดี รวกับว่าเขากำลังตะลึงแลกับ
รูปโฉมของคนรัก แม้จะรู้สึกประหม่าอยู่บ้าง ทว่าเมื่อตระหนักถึงสภาพของ
'สตรีมีครรภ์' ในขณะนี้เธอย่อมรู้ว่าไม่มีวันที่เขาจะดูตรึงคิดอะไรเลยติดกับเธอแน่ๆ

”

ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก
Overload รักเต็มล้น ชุด Ugly Duckling
ภิญญา ใยิน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1159-1

ภาพประกอบ ณิชนันท์ พงศ์นิพัทธ์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เมื่อรูปลักษณ์ภายนอกเป็นอุปสรรคต่อความรัก...พวกเธอทั้งหลายที่ทั้ง อ้วน ดำ ฟันเหยิน มีรูปร่างเหมือนกะเทยแต่งหญิงจึงซ้ำรักมาหลายครั้งหลายครา ทำไมฟ้าถึงกำหนดไม่ให้เธอ 'สวย' เหมือนใครๆ

แต่ถึงจะมีรูปร่างหน้าตาเป็นอาวูธ (ที่คอยประทัดประหารคนที่พบเห็น) ทว่าพวกเธอทั้งสี่ก็ยังเชื่อมั่นในพลังแห่งรักและเผื่อใจใครสักคนที่จะมองเห็น ตัวตนที่แท้จริงซึ่งซ่อนอยู่ภายใน เข้าถึงจิตใจที่งดงาม...และหวังว่า 'เขา' คนนั้น จะเดินทางมาพบเธอในเร็ววัน

ร่วมลุ้นและเป็นที่กำลังใจให้กับสาว ๆ ทั้งสี่ให้สมหวังในความรักไปกับ 'Ugly Duckling' ซึ่งประกอบไปด้วย

- 1) Secret รักลับ... ลับ โดย วิสาม
- 2) Monster รักทั้งเพ โดย อาทิตยา (นานา)
- 3) Awesome! ลีบ รัก หลอน โดย พรราวพิรุณ

และที่อยู่ใต้มือทุกท่านตอนนี้ก็คือ 'Overload รักเต็มล้น' โดย ภิญญดา ซึ่งความซี้แหร่ของเวิร์กกิ้งวูแมนอย่าง 'พิรุณา' ก็คือ...ความอ้วน!!! นั่นเองคะ แง่ไหนว่ามันเป็นปมด้อยมากซะจนเธอไม่นี่ก็อยากแคร์อะไรอีกแล้ว นั่นกินแหลก ไปเลยดีกว่า แต่แล้วเรื่องวุ่นวายก็เกิดขึ้นเมื่อ 'พีรกร' ได้รู้จักพิรุณาและดัน เข้าใจผิดว่าเธอกำลังท้อง งานนี้สาวเจ้าเลยตกกระไดพลอยโจนต้องรับสมอ้างเป็น ว่าที่คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวไปแบบเนียนๆ ก็เหมะ ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องบอกความจริง แก่หนุ่มหล่อนี้เนอะ เราไปดูกันเลยดีกว่าคะว่าพิรุณาจะเล่นละครไปได้สักกี่น้ำ

ด้วยไม่ตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

หลังจากจบมัธยมจากสตรีวิทยา ก็มาเป็นสาวนิเทศศาสตร์เลือดเหลืองแดง ลูกแม่โตม เรียบจบก็เข้าทำงานแบงก์ แผลงมาก จบกฎหมายแต่เขาบรรจู้ให้ทำตำแหน่งพนักงานบัญชี เลยต้องชวนชววยเรียนและอบรมเพิ่มเติมอยู่หลายคอร์ส ในที่สุดก็ได้ปริญญาโทด้านบริหารจากสถาบันเดิมจนได้ ชีวิตการทำงานรุ่งเรื่องดี ปัจจุบันเป็นผู้จัดการสาขา เป็นมาหลายปีแล้ว (แต่ก็ยังยืนยันเหมือนทุกๆ เล่มว่ายังไม่แก่)

ด้วยความเครียดตัวเดียวที่เป็นเหตุ เครียดจากงานที่แบงก์ยังไม่พอ หาเรื่องใส่ตัวไปเรียน ป.โท ยามเย็น กว่าจะกลับบ้านก็ตึกตื่น ไหนจะเครียดเรื่องทำเคสส่งอาจารย์และดูหนังสือสอบอีก พอเรียนจบเลยหันมาตะลุยอ่านนิยายแบบประชดชีวิต ทั้งยิ้มห้องสมุดและเข้ามาอ่านก็ยังไม่หน้าใจ เข้ามาอ่านฟรีๆ ในเว็บสี่ลัม (www.jamsai.com) นี่ดีกว่า ในที่สุดเลยค้นไม้ค้นมืออยากจะทำเองเพราะพล็อตไม่ถูกใจ จากที่คิดเล่นๆว่าจะแต่งแค่สองสามบทดูเรตติ้งแล้วแผ่นหนี กลับติดหนึบกับแฟนคลับเสียนี้ ซึ่งไม่ออก หนีไม่ได้ กังวลกังวลว่าทำนๆ ทั้งหลายจะรอ ในที่สุดก็เลยเถิดแต่งมาเรื่อยๆ จนมีผลงานออกมาเรื่องนี้เป็นเล่มที่เจ็ดแล้ว

เจ็ดเล่มที่ว่ามีดังนี้ 1. เล่ห์ตะวัน 2. ร้อยดวงรัก... กับดักแห่งใจ 3. แผนกวนป่วนหัวใจ 4. ผูกดวง (ใจ) ไว้ด้วยรัก 5. วิวาท์วุ่นล้นคู่แท้ 6. เพทาย... ทำนายรัก 7. Overload รักเต็มล้น

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าความรักของคุณฝนและคุณพีจะนำรักพอที่จะเรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะด้วยความสุขจากผู้อ่านได้เหมือนกับที่คู่พระคู่นางเรื่องอื่นๆ ทำได้มาแล้ว และอย่าลืมช่วยติช่วยชม มาเป็นกระจกสะทอนให้หน่อยนะคะ ในแฟนเพจ <http://www.facebook.com/Jang.Pinyada> หรือบอร์ดนักเขียนนักแปลของ [jamsai.com](http://www.jamsai.com) ก็ได้ค่ะตามสะดวก เพื่อผลงานชิ้นต่อไปจะได้พัฒนาให้ดียิ่งๆ ขึ้น

"สวยวะ"

เสียงทุ้มรำพึงอย่างตะลึงเป็นของหนึ่งในกลุ่มนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ซึ่งนั่งรวมกันที่โต๊ะหนึ่งในหอสมุดกลาง เรียกสายตาของหนุ่มๆ ในกลุ่มให้มองตามกันเป็นตาเดียว แม้เขาจะพูดไม่ดังนัก แต่ข้อบังคับที่ห้ามใช้เสียงในสถานที่เช่นนี้ก็ให้ความรู้สึกที่ตึงเครียด

ทุกสายตาต่างพุ่งตรงไปที่เดียวกันคือชั้นหนังสือหมวดเคมี ซึ่งบัดนี้มีใบหน้าของนักศึกษาหญิงโพล่ลอดชั้นหนังสือที่โหว่ได้ช่องขนาดพอดีบพอดี

เธอหน้าตาจิ้มลิ้มสะสวย ขนตาวาวอนช่วยให้เครื่องหน้าดูหวาน ไร้วัยเรียวเข้มเหมาะเจาะโดยไม่ต้องพึ่งดินสอวาด ผิวหน้านวลเนียนเกลี้ยงเกลาไร้ซึ่งเครื่องสำอางใดๆ ช่างงามน่ารักสมกับวัยใสๆ ชวนให้ยากที่พวกเขาจะถอนสายตาวอกไปโดยไม่มองซ้ำ

นี่พวกเขาเห็นเธอแค่ใบหน้า ถ้าได้เห็นทั้งตัวจะงามเพียงไหน

พิรุณาได้ยืนชัดเจน หญิงสาวหลุบสายตาที่กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ริมฝีปากยิ้มราวกำลังสะกิดใจ หากก่อรอยยิ้มที่ช่างแกล้ม ช่วย

เพิ่มความขวนมองขึ้นอีกหนึ่งระดับ

"มีลักยิ้มด้วย" อีกหนึ่งหนุ่มในกลุ่มช่วยพากย์ เสียงฮือเบาๆ เมื่อมันเปล่งออกมาพร้อมกันก็ทำให้ดังชัดเจนอย่างไม่ได้ตั้งใจ

พิรุณาถอนหายใจเพื่อเรียกความเข้มแข็งให้ตัวเอง เตรียมเผชิญกับสิ่งที่เธอไม่อยากจะเห็นและไม่อยากได้ยิน ซึ่งรู้ดีว่ายากที่จะหนีพ้นหญิงสาวค่อยๆ เดินก้าวออกมาจากชั้นหนังสืออย่างมั่นคง

"หา!" เช่นกัน! เสียงเบาๆ ของแต่ละคนเมื่อรวมกันก็ดังจนเจ้าตัวได้ยิน

ทุกคนได้แต่อึ้ง ทุกสายตาดอกอารมณ์เดียวกันคือเสียดาย เสียดายใบหน้าหวานๆ ที่สวรรค์ประทานมาให้ราวนางฟ้าจุติลงมาเกิด หากรูปร่างช่างหนักแน่นคงอวบอ้วนเกินงามจนต้องเปลี่ยนความคิดใหม่เอ้อ...เปลี่ยนเป็นนางยักษ์ (ขมุขี) จุติลงมาน่าจะเหมาะกว่าไม่เพียงได้ยิน ทว่าพิรุณาเห็นสีหน้าของทุกคนชัดเจนแค้นกวาดตามองเพียงแวบเดียว

อีกแล้วหรือที่เธอต้องเผชิญกับสายตาเช่นนี้ สายตาเสียดายถึงสงสาร ที่หนักหน่วงหากได้มองอย่างละเอียดคงถึงขั้นเวทนา เธอควรจะชินชาได้แล้วแต่ก็ยังไม่วาย คิดว่าเตรียมใจเอาไว้พร้อมแล้ว แต่ทำไมนะหัวใจเจ้ากรรมจึงอดเศร้าไม่ได้

พิรุณาโกรธตัวเองที่ใจยังเข้มแข็งไม่พอ ความเศร้ามันหายไปพลันพร้อมตั้งปณิธานเอาไว้แล้วแน่

ให้มันรู้ไปว่าโลกนี้จะมีแต่ผู้ชายล้วนๆ มองเธอแค่รูปลักษณ์ภายนอกให้มันรู้ไปว่าชาตินี้เธอจะไม่พบรักแท้...รัก...ที่คุณค่าของเธอ ไม่ใช่รูปกาย

และถ้าไม่ได้พบ...

ก็จะขออยู่เป็นโสดจนตายดีกว่า

บทที่ ๖ ความงามที่แฝงเร้น

‘ฮัดเซี่ย!’

พิรุณาจามสนั่นลั่นท้องเพียงแค่เปิดประตูเข้ามาก้าวแรก เมื่อมีครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สองและสามก็ตามมาติดๆ

แค่จามนั้นไม่เท่าไรหรอก แต่เมื่อมีเสียงสูดน้ำมูกฟืดฟาดประกอบด้วยแล้ว พิรุณาจึงเตือนตัวเองว่าไม่ควรอยู่ในห้องนี้นานนัก ลังเกตได้จากคราบฝุ่นที่ปกคลุมชั้นวางของไปทั่ว บ่งบอกว่าสมาชิกในบ้านไม่ได้ย่างกรายเข้ามาที่นี้นานแล้ว ช่างสมกับเป็นห้องเก็บของเสียจริง

‘อยู่ไหนนะ’ พิรุณารำพึงแถมบ่น ถ้าไม่จำเป็นเธอจะไม่ย่างกรายเข้ามาในห้องนี้เป็นอันขาด เพียงแค่เห็นคราบฝุ่นก็รู้สึกคันคะเยอไปทั่วตัวจนแทบทนไม่ได้ ผื่นแดงขึ้นมาเป็นริ้วๆ ทำให้ผิวผ่องอันนวลเนียนของเธอมีตำหนิเสียแล้ว

เอาน่า ขอลองหาตุ๊กตักแบ็บ

พิรุณาเพิ่งพิศมองกล่องกระดาษลูกฟูกที่เรียงซ้อนกันอยู่บนชั้นวางของ คิดถึงความเย็นไปได้ว่าหนังสือรุ่นสมัยที่เธอเรียนชั้นมัธยม นั้นมันควรจะอยู่ที่กล่องไหน บัดนี้เธอใกล้จะเป็นบัณฑิตแล้วจึง

นึกครึ้มใจอยากจะหาภาพแห่งความหลังกับเพื่อนๆ มารำลึกลักหน้อย
คะเนจากขนาดและสีที่สดหรือซีดตามกาลเวลาจึงลองเลือกเปิดดู
สักกล่อง หากก็ต้องผิดหวังเมื่อสิ่งที่อยู่ในนั้นมีแต่เสื้อผ้า หาใช้
หนังสือรุ่นที่เธอต้องการ

เสื้อผ้าเก่าๆ ของคุณแม่แน่ๆ

พิรุณาไม่ควรจะสนใจ ทว่าเดรสสีม่วงอ่อนก่อนไปทางชมพู
แสนหวานช่างดึงดูดใจให้เธอต้องหยิบขึ้นมาดู ความที่ชอบสีโทนม่วง
และชมพูอยู่เป็นทุนจึงอดนึกเสียดายไม่ได้ว่าทำไมหนอคุณแม่ถึง
ทิ้งขว้างมันได้ลงคออย่างไม่เห็นค่า ขอลองหยิบเอามาหาบดูสักหน้อย
เป็นไร

ที่แท้มันก็ชุดคลุมท้องของคุณแม่เมื่อสาวๆ นี้เอง

พิรุณาจับจ้องไม่วางตา เดรสสีหวานเนื้อผ้าพลิ้วเพิ่มความหวาน
ด้วยลูกไม้ระบายสองชั้นบริเวณหน้าอก แขนตุ๊กตาวาวลงมาเกือบจรด
ข้อศอกดึงดูดสายตาของหญิงสาวเอาไว้อยู่หมด เธอนึกภาพออกเลย
ว่าแม่หนูดีที่แสนเปรี๊ยะ หากใส่ชุดนี้จะกลายเป็นเจ้าหญิงแสนหวาน
ได้ทันตา

ไม่ว่าจะเป็นสี แบบ และเนื้อผ้า ความสวยของมันดึงดูดความสนใจ
จากพิรุณาได้อย่างสิ้นเชิง ลืมแม้ความตั้งใจเดิมว่าจะเข้ามาค้นหาอะไร
มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าไซส์นี้เธอต้องใส่ได้แน่ๆ กระจายเหลือเกิน
ที่จะได้ใส่ชุดนี้แล้วหมุนตัวชมโฉมตัวเองในกระจกสักครั้ง

กระจกเงาบานยาวในห้องนอนบัดนี้สะท้อนภาพคุณแม่ยังสาวและ
สวยที่อุดมไปด้วยเลือดฝาด ผิวหน้าอ่อนใสเนียนละเอียด พิรุณา มอง
ตัวเองอย่างตกตะลึง แทบไม่เชื่อสายตาว่าเธอจะสามารถงามได้ปานนี้

พระเจ้าช่วย! ถ้าฉันท้องแล้วเป็นแบบนี้ ฉันคงเป็นว่าที่คุณแม่
ที่สวยที่สุดในโลก!

แต่มันก็แค่ 'ถ้า' เพราะพิรุณาไม่ได้ตั้งครมภ์ เธอยังคงเป็นสาวพรหมจารีผู้งดงาม ผิวพรรณผุดผาดเนียนนุ่มเหมือนอย่างเคย และเพราะความ 'เหมือนอย่างเคย' หญิงสาวจึงเป็นว่าที่คุณแม่ได้แบบเนียนที่สุด น้ำหนักที่เกินค่ามาตรฐานถึงยี่สิบกิโลกรัมยังคงเท่าเดิม เธออยากจะให้คำนิยามกับตัวเองว่าแค่อวบหรืออ้วนระยะแรก ทว่าเธอต้องจ่ายอมรับความจริงว่าไม่ใช่ เพราะมันน่าจะมากกว่านั้น

นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อวานนี้

น่าเสียดายที่พิรุณาได้เชื่อณรุดีผู้เป็นมารดาเพียงแค่นี้ ทว่าความรักสวयรักงามช่างห่างไกลกันราวฟ้ากับเหว ณรุดีใส่ใจดูแลตัวเอง บำรุงความงามตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า มิให้เสียชื่อเสียงดีเสียชื่อเสียงที่สุดเปรี้ยวของสถาบัน ระยะเวลาที่ลึบกว่าปีที่ผ่านมา ไม่อาจทำร้ายเธอได้ ยามที่แม่ลูกคู่นี้เดินด้วยกันจึงเหมือนพี่สาวกับน้องสาวเสียมากกว่า

ความที่ณรุดีเป็นคนชอบแต่งตัว มีลูกสาวกับเขาทั้งคนก็อยาก จะจับแต่งตัวเหมือนเล่นตุ๊กตาเสียเหลือเกิน ยามเล็กๆ คุณแม่ก็เล่นตุ๊กตามีชีวิตตัวนี้อย่างเพลิดเพลิน แต่งอะไรก็นำกันเอ็นดูไปเสียหมด แต่พอโตเป็นสาวนี่นะสิ หุ่นอย่างนี้จับแต่งอย่างไรก็ไม่สนุก ยุให้ลูกสาวลดน้ำหนักเท่าไรก็ยู่ไม่ขึ้น จึงต้องหันไปรุ่นวายกับลูกสาวของเพื่อนๆ แทน ไม่ใช่แต่แม่หนูดีของเธอที่ยู่ให้ลดน้ำหนัก เพื่อนๆ ก็ด้วย

"ความจริงน้ำหนักจะสวยกว่าพวกเราอีกนะ ถ้ายอมลดความอ้วน ลองดูสักตั้งไหม เรามีสูตร" วิชาวิอยากเห็นว่าถ้าเพื่อนซี้ลดหุ่นจะงามเพียงไหน เธอเชื่อเต็มร้อยว่าเพื่อนของเธอต้องอัปเกรดได้แน่ๆ

"ไม่ละ ลดแล้วเดี๋ยวก็ขึ้นอีกอยู่ดี เสียเวลาและสุขภาพจิตเปล่าๆ เรายังทำใจอดอะไรหลายๆ อย่างที่อร่อยๆ ไม่ได้"

พิรุณาทำเหมือนไม่สนใจ พยายามคิดให้ได้ว่าทราบใดที่เธอกินอ้อม

นอนหลับสบาย สมองปลอดโปร่งก็ย่อมเป็นเรื่องดี ถือว่าเธอดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ได้กินในสิ่งที่อยากกิน ทว่าภายใต้ท่าทีที่แสดงออกมา เธอสุขกายสบายใจ ลึกลับ แล้วมันก็เป็นปมด้อยที่เธอพยายามเอาปมเรื่องด้านอื่นๆ มาทับถมบดบังไว้เพื่อปลอบใจตัวเอง

ทว่ามันไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอแน่หรือ

ปัญหาแรก...ความอ้วนทำให้เธอดูแลเกินอายุจริง ยามที่มีแม่ค้ามาทักว่าเธอรูดีมารดาของเธอเป็นพี่สาวก็ยังพอทำเนา พยายามปลอบตัวเองว่าคุณแม่ของเธอสาวและสวยเกินมาตรฐานเองต่างหาก หากในใจก็เจ็บลึกว่าเธอดูแลเกินอายุจริง แต่ที่น่าชอกช้ำระกำใจอย่างที่สุดก็คือมีแม่ค้าบางคนสายตามีปัญหาตันเหมาเอาว่าตัวเธอเป็นพี่สาว

‘สายตา ‘ป้า’ ทำจะมีปัญหาแล้วละคะ หนูนะเป็นลูก’ พิรุณาจิงใจย้ำคำว่า ‘ป้า’ ใหม่ๆ ที่แม่ค้าคนนี้น่าจะพอเป็นพี่สาวเธอได้ ‘คุณแม่ขา ฝนคิดๆ ดูแล้วก็นึกเสียดายจังค์ ไม่เอาแล้วดีกว่า ฝนยังเป็นคนไม่ถนอมของอยู่ด้วย’ พิรุณายิ้มหวานถอดก่าไลทับทิมล้อมเพชรราคาเรือนแสนส่งคืนแม่ค้าอย่างนี้่มๆ ใหม่ๆ ที่คุณแม่ของเธอกำลังจะหยิบบัตรเครดิตออกมารูดปรืดๆ แล้วแท้ๆ

พูดไม่ถูกหุอย่างนี้ไม่ขอเกรงใจละนะป้า

เห็นสายตากุณแม่ค้าที่ประจบอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือแล้วพิรุณาแทบจะขำพริต ดอกแรกถูกเรียกว่าป้าก็ซ็อกพออยู่แล้ว มาเจอดอกที่สอง หมูที่อยู่ใปากหล่นตกน้ำเหลือแต่เงาของตัวเอง ได้แต่ยื่นน้ำลายยืดลิ้นห้อย มองดูเธอจุงคุณแม่ออกไปจากร้านตาละห้อย

ปัญหาที่สองของความอ้วนคือทำให้พุงเธอยื่นล้ำเกินหน้าอกคิดว่าทำใจได้แล้วแท้ๆ ว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาธรรมชาติของคนอ้วน ไม่น่าจะเป็นปัญหา จนกระทั่งวันหนึ่งที่เธอซื้อแพ็คเกจทัวร์ดำน้ำดูปะการังทางใต้กับเพื่อนๆ

‘ขอโทษนะคะ คุณผู้หญิงมีน้องไซ้ใหม่คะ ทัวร์เขาเตือนมาว่า

นั่งเรือเจอคลีนกระแทกมันอันตรายนะคะ คงต้องเปลี่ยนโปรแกรม' รีเซพชั่นสาวของโรงแรมสุดส่าห์เตือนด้วยความหวังดี

'รู้ได้อย่างไรว่าฉันท้อง ไหนผู้จัดการอยู่ไหน ขอพบหน่อยซี' พิรุณาสวนกลับทันควัน รู้สึกจี๊ดที่กระตองใจอย่างช่วยไม่ได้ ก็แค่เธอใส่เสื้อตัวยากับกางเกงขาสั้น พุงมันล้าออกมาแค่นิดเดียวเท่านั้นเอง ต้องมาทักทักหน้ากันแบบนี้ด้วยหรอ ปกติเธอก็ไม่ใช่คนวางก้ามหรือกระนะ แต่ต้องวางมาดเข้มเพื่อปรางไม่ให้เพื่อนฝูงที่อยู่ใกล้ๆ เห็นเธอเป็นตัวตลก

แล้วมันก็ได้ผล เพื่อนๆ เธออย่างอภิเดชปากเสียวกับวิภาวี เพื่อนซี้ที่กำลังจะขำต้องกลับลำเกร็งกล้ามเนื่อบนไบหน้าจนแก้มกระตุก ด้วยความที่ไม่อยากมีเรื่องมีราวจึงช่วยห้ามปรางกันยกใหญ่

'หน้าฝนใจเย็นๆ น้องเขาคงไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น' อภิเดชดูจะเดือดร้อนจนออกนอกหน้ากว่าใคร ก็คุณรีเซพชั่นหน้าตาจิ้มลิ้มหน้าเอ็นดูอยู่ไม่น้อย

'ขอโทษค่ะ อย่าเอาเรื่องหนูเลยนะคะ หนูเพิ่งทดลองงาน' พนักงานสาวรีบละล่ำละลักขอโทษขอโพยตามระเบียบ ซึ่งพิรุณาก็ไม่ได้จิกต่อ ถือว่าสอนงานเด็กใหม่พอหอมปากหอมคอไว้เป็นบทเรียนก็พอแล้ว

อาชีพบริการจะพูดจาต้องระมัดระวัง อย่างน้อยต้องมีศิลปะในการสืบความถามไถ่ ทักหน้ากันโต้งๆ อย่างนี้เป็นบ้าไฮโซคนอื่นคงได้วิงจอนโรงแรมกระเจิง

ไม่ใช่ว่าพิรุณาไม่อยากสวย เธอเคยพยายามลดน้ำหนักหลายครั้ง แต่ก็ต้องถอดใจเพราะใจไม่แข็งพอที่จะเมินบรรดาไอศกรีม เค้ก ทาร์ต พาย โดนัท เบเกอรี่หอมกรุ่นกลิ่นนมกลิ่นเนยอันชวนน้ำลายสอได้เลย หากขาดเธอคงเหมือนขาดใจ จึงไม่น่าแปลกใจถ้าตู้เย็นที่บ้านจะมีขนมกลิ่นหอมๆ บำรุงน้ำหนักพวกนี้เอาไว้ไม่ได้ขาด

ไหนดจะต้องอดขนม แล้วไหนดจะต้องมาออกกำลังบริหารร่างกาย ใช้แรงแล้วก็เหนื่อยเหงื่อออกเหนียวเหนอะหนะ คั้นเคยอย่างนี้ ไม่ขอทน

มันไม่มีแรงจูงใจที่ดีพอ

"ไม่ลดสักหน่อยล่ะวะ รู้ไหมไอ้ฝน ถ้าแกโผล่แค่หัวเห็นแต่หน้า คงยังพอมีหนุ่มๆ หลงผิดวิ่งเข้าหาอยู่บ้าง แต่นี่พอเจอหุ่นกลมๆ แถมปากคมกริบอย่างกับกรรไกรโรงพยาบาล หาความหวานสักนิดก็ไม่มี คงได้วิ่งหนีกันป่าราบ" มาอีกแล้วคำสรรเสริญเยินยอจากอภิเดช เพื่อนชายคนเดียวในกลุ่ม ใครที่ไม่เคยเห็นผู้ชายปากตะไกร ผู้ชายตรงหน้าเธอนี่ล่ะตัวอย่าง

เรื่องหนุ่มๆ ที่หลงผิดนี่ก็อีก บ่อยครั้งอยู่เหมือนกันที่แรกพบสบ เธอเพียงแค่วับหน้า หูตาของจิ้งจอกก็แพรวพรายส่องแสงเตรียมหลี้อย่างไม่มีปิดบัง หากเมื่อเห็นเธอตัวเต็มๆ เท่านั้น ปรกายพราก็พลันอับแสงส่อนัยเสียชีวิตกึ่งเวทนาอย่างยิ่งยวด

พิรุณชินแล้ว ขอสาปส่งพวกผู้ชาย 'ตาไม่ถึง' ให้หายจากสายตาท้ายไกลของเธอไปให้ไกลๆ

ซี! พวกมองคนแค่วิวเดิน โชคดีแล้วว่าเธอไม่มีแฟนห่วยๆ เป็นคนพวกนี้

"ถึงฉันเป็นกรรไกรโรงพยาบาลก็มีคุณประโยชน์มหาศาล ไม่เหมือนแกทรอก เป็นได้แค่มืดที่อๆ สนิมเซอร์อะสกปรกชกมกไว้คุณค่า" พิรุณสวนกลับหลังจากล้ากลืนปมอันชื่นชมให้จมหายไปกับความทรงเนง

พิรุณเชื่อว่าอภิเดชกล่าวหาเธอเกินจริง เธอแค่เป็นคนที่ไม่ยอมแพ้ใคร ไม่ยอมเสียเปรียบใคร จึงมักมีอาการเถียงคอเป็นเอ็นเสมอ ยังไม่ถึงขั้นปากคมตาฉอดๆ เสียหน่อย

อภิเดชทำหน้าหน่าย รู้ตัวอยู่เหมือนกันว่าต้องถูกสวนกลับอย่าง

ไม่ให้หน้าพิรุณาไม่เคยยอมเสียเปรียบใคร แต่เขาก็คบกับหญิงสาว
 ว่างวบนคนนี้ได้ไม่นานจนจะเรียนจบอยู่แล้ว เพราะเธออึดและมีน้ำอด
 น้ำทนในการทำรายงานส่งอาจารย์เป็นที่หนึ่ง น่าเสียดายงานวิจัยที่เป็น
 โปรเจกต์บังคับก่อนเรียนจบนั้นเป็นงานเดี่ยว มิฉะนั้นเขาคงได้มี
 ที่พึ่งขอเกาะเกรตงามๆ ตามไปด้วย

พิรุณาเรียนคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร* ก่อนสำเร็จ
 การศึกษาต้องนำเสนองานวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมใหม่ด้านอาหารที่
 คิดค้นขึ้นมา ผลการเรียนอยู่ในขั้นแนวหน้า การนำเสนองานหน้าชั้น
 สามารถตรึงสายตาของทุกคนเอาไว้ได้ด้วยเสียงอันดังฟังชัด บุคลิกที่
 เชื่อมั่น และเนื้อหาที่น่าสนใจ ไม่มีใครแปลกใจที่บริษัทยักษ์ใหญ่
 ต่างประเทศจะให้ทุนศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ต่างประเทศพร้อม
 ผู้สัณญารับเข้าทำงานหลังจบการศึกษา

"แกนี่ไม่รู้อะไร เห็นฉันหุ่นอย่างนี้ อายามาตุยูก ฉันจะเป็นว่าที่
 คุณแม่ที่สวยที่สุด" ยามพูดพิรุณาแสนจะมั่นใจ ยึดอกหน้าเซิดราวกับ
 นางพญา เพราะภาพเธอในกระจกที่สวมชุดคลุมท้องแสนสวยของ
 คุณแม่ยังคงชวนให้ปลาบปลืมและเด่นชัดในความทรงจำ นี่คงเป็น
 ครั้งแรกที่เธอเห็นประโยชน์ของการที่พุงนั้นยื่นล้ำออกมา

เพื่อนๆ อ้าปากค้างทำหน้างๆ กับความม่นอกม่นใจของพิรุณา
 ต่างคนก็ต่าง 'ไม่ get' วิชาวิยืมแหยๆ แปลกแปร่ง ได้แต่คิดในใจ

เอ่อ...น้ำฝนจะลืมนไปหรือเปล่าว่ถ้าหุ่นยังเป็นแบบนี้อยู่ จะหา
 ชายใดมาทำให้เธอเป็นแม่เด็กได้เล่า

* Food Science

บทที่ 2 แต่ะกันที่อดีต

กลิ่นอาหารหอมกรุ่น เสียงจ๊อกแจ๊กผู้คนจอบแจกกลับคืนสู่แคนทีนของมหาวิทยาลัยอีกครั้งเมื่อเช้าสู่วันเปิดภาคเรียน พีรกรจิบกาแฟยามเช้าทานคู่กับแซนด์วิชชิ้นโตตรงมุมประจำด้านซ้ายมือ ชายหนุ่มซาซิมิเสียแล้วกับวัฏจักรที่หมุนเวียนเช่นนี้ร่วมสิบห้าปี

ดร. พีรกร ลิวเถกิงเกียรติไพบูลย์ หนุ่มนักชีววิทยาสาขาพันธุวิศวกรรมไอคิวระดับจีเนียส ผู้ได้เหรียญทองซีเวโอลิมปิกเมื่อครั้งเพิ่งเรียน ม.ปลาย ได้แค่หนึ่งปี หลังจากนั้นขำน้ำขำทะเลได้ทุนเรียนต่อในระดับไฮสกูลจนจบปริญญาเอกด้านพันธุวิศวกรรมด้วยทุนของประเทศเยอรมนี

ชายหนุ่มเรียนจบแล้ว แต่มีพันธะต้องทำวิจัยต่อเป็นการใช้ทุนและเป็นอาจารย์พิเศษในบางวิชา ได้ค่าตอบแทนสูงสมกับความสามารถและคุณวุฒิ ด้วยเหตุนี้เขาจึงยังไม่กลับบ้าน ตลอดสิบห้าปีที่ผ่านมาเขากลับเมืองไทยแค่เพียงสองครั้ง ส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวทางเมืองไทยที่เป็นฝ่ายบินมาเยี่ยมเยียนเขาเสียมากกว่า จะได้ถือโอกาสเที่ยวไปด้วยในตัว

ทว่าหลายปีอยู่เหมือนกันที่นัดไปพบญาติๆ กันที่มาเก็บ
หลิวทวนฟูผู้เป็นคุณปู่ใหญ่เป็นศูนย์รวมของคนทั้งตระกูลตั้งรกราก
มีกิจการใหญ่โตอยู่ที่นั่น

"อืม คนนี้สวย" พีรกรโพล่งขึ้นยามที่สายตาไปพบกับหญิงสาว
ผมยวหน้าตาเหมือนคนเอเชีย แต่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นชาติไหน เขา
ค่อนข้างมั่นใจว่าไม่ใช่คนไทยแน่ๆ เพราะถ้าใช่เขาต้องรู้จักในฐานะ
ที่เป็นเจ้าถิ่นรุ่นพี่

"คนท้องถิ่นนะ?" เศรษฐพล บัดดีที่เข้าโครงการทุนเดียวกันถึงกับ
ถามเสียงหลง นานๆ ที่ที่เพื่อนเขาจะเอ่ยชมสาวสักครั้ง แต่ชมก็คือชม
ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ ชมเสร็จก็ก้มหน้าก้มตาสนใจเอกสารในมือที่
อ่านค้างอยู่ แต่ที่ไม่เข้าใจคือจะชมทั้งที่ทำไมถึงเลือกชมสาวที่ 'ไม่วาง'

เศรษฐพลนึกสงสัยอยู่เหมือนกันว่าที่ผ่านมา ไม่ว่าจะนางงามจักรวาล
นางงามโลกที่มีถ้วยรางวัลการันตีความงามเป็นลิบๆ ไบ นางแบบ
นางเอก ดารา นักร้องที่ฮอตฮิตติดชาร์ตสามปีซ้อนที่เขาเห็นว่างาม
หยาดฟ้ามาดิน แต่สำหรับไอ้กอล์ฟเพื่อนเขาคนนี้นั้นไม่เคยทึ่งไหนไหวและ
น้ำลายหก ไม่เคยเออออเห็นด้วยกับเขาสักครั้ง แถมยังให้เหตุผลอย่าง
อึ้งๆ

'ไม่เห็นจะน่าตื่นเต้นเลย มันก็แค่สปีชีส์ของสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์
อย่างเรา ที่ชื่อว่าโฮโมเซเปียนส์* วิวัฒนาการมาจากลิง ไม่ได้มีอะไร
ที่น่าสนใจเป็นพิเศษ'

ถ้าเพื่อนเขาคิดได้อย่างนี้จริง เศรษฐพลเชื่อว่าถ้าเจ้าตัวคิดจะ
สลัดเส้นทางโลกบวชเรียนเข้าไปอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ก็ทำได้แน่ๆ

"ทำไม คนท้องจะสวยบ้างไม่ได้รีไร หรือแกล้งเถียงว่าคนนี่ไม่สวย"
พีรกรรู้ว่าตัวเองตั้งมาตรฐานความงามเอาไว้สูงส่ง ผู้หญิงที่ 'สวยจริง'

* สปีชีส์ (Species) เป็นหน่วยพื้นฐานที่ใช้จัดหมวดหมู่ของสิ่งมีชีวิต ประกอบด้วยประชากรที่มีความสัมพันธ์
กันอย่างใกล้ชิดทางบรรพบุรุษไว้เป็นสปีชีส์เดียวกัน มนุษย์อยู่ในสปีชีส์ Homo Sapiens

ในความเห็นของเขาคงจะปรากฏตัวมาให้เห็นได้ยากสักหน่อย

พีรกรมีทัศนคติเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงแบบแปลกๆ เพราะความที่ประกายแก้ว มารดาของเขาสมัยที่ตั้งครรภ์เขาและพี่น้องรวมถึงสามท้องนั้นสวยวันสวยคืน สวยกว่ายามที่ไม่ได้ท้องเสียอีก ผิวผ่องผุดผาดไม่มีหมอง ไม่บวมหน้า หน้าตาสดใส อัลบั้มรูปคอลเล็กชั่นของแม่แก้วยามที่ตั้งครรภ์ช่างประทับใจเขาเหลือเกิน ด้วยเหตุนี้มาตรฐานความสวยของผู้หญิงที่เขาตั้งไว้จึงมาจากแม่แก้วของเขาล้วนๆ

ลองมีมาตรฐานที่พิลึกพิลั่นอย่างนี้ ชาตินี้เขาคงไม่มีภรรยาเป็นแน่แท้ เพราะโอกาสที่เขาจะประทับใจสาวไหนคงจะยากเป็นพิเศษแล้วเขาก็ไม่ได้وترี่ที่จะคิดไปจีบคนท้อง อีกทั้งไม่เคยมีความคิดจะไปเป็นมือที่สาม ลี ห้า ให้ครอบครัวไหนต้องบ้านแตกสาแหรกขาด และที่ผ่านมาเขาก็ไม่เคยบึ้งคนท้องสักที อย่างสาวคนหนึ่งที่เรียกให้เพื่อนดู เขาก็แค่อยอมรับเท่านั้นเองว่าเธอสวย

"อืม...ก็สวยอยู่ แต่จะสวยกว่านี้ถ้าไม่ท้อง เวโรนิกาเป็นคนฟิลิปปินส์ ลูกศิษย์ในคลาสฉันเอง" เศรษฐพลบอกเสียงอ่อย ยอมรับอยู่เหมือนกันว่าหน้าตาของว่าที่คุณแม่ยังสาวคนนี้น่าดู

"ฉันไม่ค่อยเห็นว่าคนท้องแล้วจะสวย ถ้าแก่เห็นอัลบั้มรูปแม่ฉันตอนท้องแล้วจะพูดไม่ออก โคตรสวยเลยวะ"

เศรษฐพลพยักหน้าหงิกหงัก เริ่มจะมองเห็นภาพแล้วว่าสาวที่จะชนะใจไอ้หมอนี้ได้คงต้องมีคุณสมบัติใกล้เคียงสุลึกับแม่แก้วแน่ๆ เย็นๆ นุ่มนวลอ่อนหวาน จะว่าเป็นกุลสตรียุคใหม่ก็ว่าได้ เขาเคารพประกายแก้วไม่ต่างจากแม่ของตัวเอง ได้มีโอกาสพบกันก็หลายครั้งอยู่ ยามที่ครอบครัวของเพื่อนมาเยี่ยมเยียนและอยู่เที่ยวที่นี้ยาวๆ

"แล้วงานวิจัยคืบหน้าไปถึงไหนแล้ว"

"เดือนหน้าฉันคงต้องกลับบ้านระยะหนึ่ง"

เศรษฐพลเข้าใจ งานวิจัยของพีรกรเกี่ยวกับพันธุ์ข้าว ต้นกำเนิด

ที่เป็นแหล่งวัตถุดิบจึงสำคัญ ไม่มีที่ไหนเหมาะเท่ากับเมืองไทยอีกแล้ว

ช่วงนี้เป็นเรื่องของ การขยายผล มีการร่วมทุนกับรัฐบาลไทย พัฒนาพันธุ์ข้าวเพื่อให้เหมาะกับสภาพภูมิประเทศแถบภาคตะวันออก มีการทดลองปลูกเป็นแปลงสาธิตล่วงหน้าเอาไว้หลายรุ่น

"อย่างนี้ที่บ้านแกคงได้จุดพลุฉลอง"

พีรกรหัวเราะ นานแล้วที่เขาไม่ได้กลับไปอยู่เมืองไทยนานๆ หวังว่ากลับบ้านคราวนี้คงจะได้อยู่กับครอบครัวใหญ่ให้หายคิดถึง...

ครอบครัว 'ลิวเกิงเกียรติไพบูลย์'

กล่องเอกสารอย่างหนาสามสี่กล่องวางซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบ ขณะที่พื้นที่ห้องส่วนอื่นๆ กลับระเกะระกะไปด้วยหนังสือเก๋อื่นกလာด เศรษฐพลเปิดห้องเข้ามาเห็นเพื่อนง่วนเก็บของก็ได้แต่สายศีรษะ

"ป่านนี้ยังแพ้กของไม่เสร็จอีกหรือวะไอ้กอล์ฟ"

"เออวะ เป็น text ซะเยอะ ต้องเอาไปใช้ที่โน่น นี่ก็เลือกๆ อยู่ ไกล่เสร็จแล้วละ" ถ้าพีรกรเลือกเสร็จแล้วก็เอาไปฝากส่งที่ไปรษณีย์ กว่าเขาจะบินกลับไปถึงกรุงเทพฯ มันอาจจะรอเขาอยู่ที่บ้านแล้วก็ได้

เศรษฐพลดูๆ แลๆ มีบ้างที่สนใจก็หยิบตำราบางเล่มมาพลิกๆ ดู พลักรูปภาพขนาดโปสการ์ดของเด็กชายคนหนึ่งที่น่าตาเหยงเก๋ก็หล่นลงพื้น จากสี่ที่ซื้ดจางตามกาลเวลาคาดว่าคงจะเก่าเก็บหลายปีติดัก

เศรษฐพลหยิบขึ้นมาดูพลันเสียงหัวเราะก็ดังลั่น

"นี่มันแกตอนเด็กๆ นี่หว่า หน้าตาดูปวดซี้ดีแท้" ที่เศรษฐพลขำ ไม่ใช่เพียงแค่นั้น มันเป็นเพราะในรูปเพื่อนเขากำลังนอนคว่ำก้ม เด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลมหน้าตาน่าเอ็นดูซี้หลังอยู่ และคุณเธอกำลังหัวเราะร่าอย่างเบิกบาน

พีรกรคว่ำรูปขึ้นมาดู ในรูปเขาน่าจะอายุสักเจ็ดขวบ เด็กผู้หญิงที่ซี้หลังเขาอยู่ก็น่าจะอายุน้อยกว่าราวสามหรือสี่ปี ชายหนุ่มเข้มนมมองอยู่

สักพัก ชักจะเลื่อนๆ ไปแล้วว่ามันข้ามน้ำข้ามทะเลตามเขามาอยู่ที่นี้ได้
อย่างไร

อ้อ! ฝีมือพี่เกมนั่นเอง ส่งมันมาพร้อมกับตำราคณิตศาสตร์ที่เป็น
ภาษาไทย เมื่อครั้งที่เขาบินมาเรียนที่นี่ในปีแรกๆ ช่วงนั้นภาษา
อังกฤษเขายังไม่แข็งแรงเท่าไรสำหรับภาษาเชิงเทคนิค

‘รูปนี้ตลกดี ส่งมาให้แกเอาไว้ดูคลายเครียด ข้าฯ’ กุลพงษ์พี่ชาย
ของเขาเสียบมันไว้ในหนังสือ จำได้ว่าเขาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร กลับใช้
รูปนี้เป็นที่คั่นหนังสือเสียนี้

รูปนี้ก็ปีมาแล้ววะเนี่ย

ยี่สิบสี่ปีก่อน...

อากาศเย็นสบายท่ามกลางขุนเขาและสนามกอล์ฟเขียวชอุ่ม
ก่อความสดชื่นให้แก่คนกลุ่มเล็กๆ ที่ตื่นเข้ามาออกกำลังกายริมทะเลสาบ
แสงละเลื่อมสีทองกระเพื่อมระยิบระยับบนผิวน้ำใสยามแสงแดด
อ่อนๆ ส่งมากระทบ ก่อความงดงามจับตาแก่ผู้ที่ได้พบเห็น

การออกกำลังกายเป็นไปอย่างเชื่องช้าตามท่วงท่าของการรำ
มวยจีน หากผู้นำทีมกลับเป็นหญิงสาวร่างเล็กผอมผวกหางม้าดูทะมัด
ทะแม่ง มีลูกศิษย์ตัวน้อยหลายคนร่ายรำกระบวนท่าตามอาจารย์ ซึ่ง
เด็กๆ กลุ่มนี้เข้าใจอย่างง่ายๆ ตามประสาเด็กว่าคุณพ่อคุณแม่ของพวกเขา
พวกเขาช่วยกันปลูกหญ้ากับสร้างบ้านในสนามกอล์ฟแห่งนี้

แรกเริ่มลูกศิษย์ก็ยอมทำตามดีอยู่ ทว่าพอนานไปชักจะเมื่อย
เพราะไม่เห็นว่าจะปีบปีบเหมือนในหนังสือในหนังสือในหนังสือเมื่อวันก่อน
เลยสักนิด เสียงโอดครวญจึงตามมากันยกใหญ่

ไม่เห็นจะมันส์เลยน้ำหลิว ฝนว่าเปลี่ยนเป็นอ๊พแอนด์ดาวน้อย่าง
แม่หนูดีกันดีกว่า ได้มั้ยคะแม่หนูดี’ เด็กหญิงพิรุณาหรือน้องน้ำฝนวัย
สี่ปีหันมาขอทัพพุนจากผู้เป็นแม่ ซึ่งขณะนี้ยืนขึ้นสู้รังริ้วพันธุคุณพ่อ

ของเธอให้ถ่ายภาพของเด็กๆ เก็บไว้ดูเล่น

‘โอ! น้ำฝนนี่ ไม่รู้อะไรบ้างเลย นี่ละเป็นวิชาฝึกกลมปราณ จะมีแรงส่งใครขึ้นไปบนต้นไม้ได้ต้องฝึกกลมปราณก่อน แล้วค่อยตามด้วยกระบวนท่า’ เด็กชายพีรกรอยู่ในรุ่นโตกว่าสามปี ขอเป็นลูกคู่ให้น้ำหลิวงของตัวเองเต็มที่ได้ยังไง น้ำหลิวงของเขา รำมวยจีนออกจะสวยกระบวนท่าร้ายกาจ

‘ไม่เอาๆ ฝนจะอัปแอนด์ดาวน ถ้าทำแล้วจะสวยเหมือนแม่หนูดีเชียวนะ’ ตั้งแต่ที่เด็กหญิงพิรุณาพอจะรู้ความก็เห็นคุณแม่ออกกำลังกายเต้นแอโรบิกแดนซ์เข้าเย็นจนเป็นกิจวัตร บ่อยครั้งก็เต้นกระเด้งกระแ้กตามคุณแม่ไปด้วย เด็กๆ ที่เป็นผู้หญิงก็ซักจะเห็นดีเห็นงามตามกัน

‘พี่กับกันไม่อยากจะสวยนี่ น้ำหนูดีนะสวยพี่ไม่เถียง แต่น้ำฝนคงลำบากเพราะอ้วนปุกลูกๆ อย่างนี้ กินก็จู้ ไม่มีทางสวยอย่างน้ำหนูดีได้หรอก’ เด็กชายพีรกรไม่ยอมแพ้ รีบดึงน้องชายของตัวเองมาเป็นพวก เขาเป็นผู้ชายนะ ถ้าเปลี่ยนมาเต้นแอโรบิกแดนซ์ก็ไม่สนุกนะสิ

‘เอ๊ะ’ เด็กหญิงพิรุณาตัวกลมแก้มยู่ยี้ทำสะเอวอย่างเอาเรื่อง และก่อนที่เด็กๆ จะวางมวยกันเสียเอง ญรุตี้ผู้เป็นแม่ก็รีบห้ามทัพเสียงหลง

‘ไม่ได้นะคะน้ำฝน ทำหน้ายักษ์แบบนี้เดี๋ยวไม่สวยนะคะ พี่กอล์ฟแค่ล้อเล่น สมัยคุณแม่เป็นเด็กยังอ้วนกว่าน้ำฝนอีก’

เพียงแค่นี้ก็ทำให้เด็กหญิงพิรุณาอึดแน่น

‘เห็นมั๊ย แม่หนูดีก็อ้วน ต้องอ้วนก่อนถึงจะสวยได้ ฝนต้องสวยแน่นอน’ เจ้าตัวดูมันนอกมันใจ แต่คุณกรณีน้องเด็กชายพีรกรกลับทำหน้าที่นิ้วเพราะพยายามจะนึกว่าเด็กตัวกลมๆ แก้มยู่ยี้ๆ โตขึ้นแล้วจะสวยได้จริงหรือ ด้วยความเป็นทโมนประสาเด็กที่ชอบยั่วเหยยี้จึงได้ปากไว

‘ไม่มีทาง’

ทำไม่ละ ที่แม่หนูดียังสวยได้ แม่กับลูกก็ต้องเหมือนกันสิ

‘ฝนจะสวย พอฝนสวยแล้วฟีกอล์ฟพยายามขอฝนเป็นแฟนก็แล้วกัน เซอะ!’ เคยเห็นนางเอกในละครสะบัดหน้าเริดเซิดหยิ่งใส่พระเอกก็เพลอจำเอามาไม่รู้ตัว

‘ไม่มีทาง แบร’ เด็กชายยังทำหน้าที่เป็นลิงหลอกเจ้าแล้ววิ่งหนีเพราะยั่วโมโหอีกฝ่ายจนสำเร็จถึงได้ค้นไม้ค้นมือวิ่งไล่ตี กลายเป็นเล่นไล่จับกันเสียแล้ว

‘ไม่คิดเลยว่าฟ้าดินจะลงโทษคนชั่วแกล้ง อยู่ๆ เด็กชายพีรกรที่ขายาวกว่าคิดว่าตัวเองเป็นต่ออยู่หลายซุ่มเกิดสะดุดกิ่งไม้หกล้มได้จับกบตัวเบ้อเร่อ

‘แอ๊ก!

เพียงเท่านั้นก็เรียกเสียงกรี๊ดกร๊าดอย่างดีใจของคนทีไล่ตามมาทัน ‘นี่แน่ะ’ เด็กหญิงพิรุณล่อมทับเป้าหมายอย่างสะใจ หัวเราะเอิ๊กอ๊าก ‘ฝนชนะแล้วเห็นมั๊ย’

หมายความว่าดีใจทีไล่ทันและหือคคู่ต่อสู้ได้เสียอยู่หมด ปานนี้เขายังลุกไม่ขึ้นเพราะถูกร่างกลมๆ นั่งทับอยู่ข้างหลังแถมร้อง ‘ฮือฮือฮือฮือบ’ รวากำลังขี้อายอย่างสนุกสนาน

ความทีเด็กชายพีรกรนั้นโตกว่า คิดได้ซบซ้อนกว่า แม้จะรู้สึกจุกแอ๊กๆ ยังอุตสาห์ย่อนึกไปถึงสิ่งที่เถียงกันก่อนหน้า

‘ฝนต้องสวยแน่นอน’ หรือแม่กระทั่ง ‘พอฝนสวยแล้วฟีกอล์ฟพยายามขอฝนเป็นแฟนก็แล้วกัน เซอะ!’

คนแพ้ได้แต่ทำหน้าที่เอ้อโลก แต่สิ่งที่แ่นวแ่นทีสุดในความคิดก็คือ...
ไม่มีวัน!

บทที่ 3
ณ จังงั

‘แกนี่ไม่รู้อะไร เห็นฉันหุ่อย่างนี้ อย่ามาตู่ถูก ฉันจะเป็นว่าที่
คุณแม่ที่สวยงามที่สุด’ เธอพูดประโยคนี้เมื่อหกปีที่แล้ว!

พิรุณานึกขึ้นมาได้เมื่อเห็นเดรสคลุมท้องสีครีมไหลลู่ก้นไม่แสนหวาน
เพิ่มความสดใสน่ารักที่การเพ้นต์ลายดอกไม้กระจุกกระจิมตรง
ชายกระโปรง สวยงามเหมาะเจาะอยู่บนตัวหุ่นไซส์โฉบเฉี่ยวให้หญิงสาวจับจ้อง
ไม่วางตา ดักหน้าเธอเอาไว้ก่อนที่จะเดินไปยังแผนกซูเปอร์มาร์เก็ต

หลังจากจบปริญญาตรี พิรุณาได้ทุนไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท
ที่สหรัฐอเมริกา ระหว่างเรียนได้ฝึกงานหาประสบการณ์ในบริษัทที่เป็น
เจ้าของทุนไปด้วย ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อเธอเรียนจบก็ไม่จำเป็นต้องหางานทำ
เพราะบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ว่ามีตำแหน่งรอไว้อยู่แล้ว

แม้ค่าครองชีพต่างบ้านต่างเมืองจะสูง แต่รายได้งามๆ ก็ทำให้
พิรุณาอยู่ในเมืองอันศิวิไลซ์ได้อย่างสบายๆ ตามประสาสาวโสด
ก่อความขี้ใจให้ครอบครัวไม่น้อย แต่ทำอะไรได้ ในฐานะพ่อแม่
ย่อมต้องยินดีเมื่อลูกประสบความสำเร็จ สามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง
อย่างแข็งแกร่ง มีความสุขกับงานที่ตัวเองทำ รักในสิ่งที่ตัวเองเป็น

หกปีที่พิรุณาใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนจนกระทั่งบริษัทขยายฐานการผลิตมาตั้งโรงงานในประเทศไทย หญิงสาวอยู่ในทีมบุกเบิกที่ต้องควบคุมตรวจสอบคุณภาพจนกว่าโรงงานจะดำเนินงานได้เป็นปกติไปแล้วสามเดือน ซึ่งหมายความว่าแม่เธอจะได้กลับมาเมืองไทย แต่ก็ต้องไปใช้ชีวิตอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมแถบภาคตะวันออก เช่าเซอร์วิสอพาร์ทเมนต์ระดับไฮเอนด์ในละแวกนั้นซึ่งอยู่ในงบค่าใช้จ่ายของบริษัท

ถึงจะเป็นต่างจังหวัด แต่แถบที่พิรุณาอยู่ล้วนเป็นแหล่งพักอาศัยของผู้บริหารชาวต่างชาติระดับหัวหน้างาน ไม่ว่าจะเป็นวิศวกรช่างเทคนิค ผู้เชี่ยวชาญพิเศษ นับเป็นแหล่งความเจริญของชุมชนเมือง มีห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ ซุปเปอร์มาร์เก็ต แหล่งสันทนาการต่างๆ มีไม่ต่างจากที่กรุงเทพฯ เท่าใดนัก

พิรุณามาจับจ่ายซื้อของซึ่งมีทั้งของกินและของใช้ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอนำจะทุนไว้ในที่พักไม่ให้ขาดสน ที่ให้ความสำคัญที่สุดก็คือเรื่องปากท้อง แต่ในยามนี้ชุดสวยที่ถูกใจกำลังล่อตาล่อใจให้หญิงสาวต้องลืมเรื่องอื่นไปเสียสิ้น

อยากลองจังเลย

ไม่ใช่แค่คิด ราวกับถูกสะกดจิต พิรุณาเรียกหาพนักงานขาย แสดงความต้องการที่จะชอกลงใส่ชุดที่หมายตาตุลักรั้ง หญิงสาวรู้ว่าต้นแขนของเธอใหญ่ ชุดนี้จึงถูกใจยิ่งนักเมื่อความยาวแขนเลยข้อศอกเป็นสามส่วน จับส้อมที่หิ้งจีบระบายคล้ายแขนตุ๊กตา ช่วยอำพรางแขนอันล่ำสันได้อย่างดี

พิรุณาหมุ่นไปหมุ่นมาอยู่หน้ากระจก ลองดั่งยางรัดผมที่มัดเป็นหางม้าออก ปล่อยผมยาวดำขลับให้ทั้งตัวสยายอยู่กลางหลัง หญิงสาวคิดเอาไว้ไม่ผิด เธอกลายเป็นคุณแม่ยังสาวหน้าหวานได้ทันตาเมื่อได้สวมชุดนี้ ยิ่งชื่นชมความงามของตัวเองไม่ทันเต็มอ้อม พนักงานขายก็ตะโกนถามเข้ามาอย่างเป็นห่วง

"ใส่ได้มั้ยคะ"

พิรุณาเปิดประตูแทนคำตอบ อยากจะลองฟังความคิดเห็นของคนอื่นดูบ้างสักหน่อยเป็นไร

สีหน้าของพนักงานขายดูเหมือนแปลกใจแกมชื่นชม แรกที่เห็นนั้นเข้าใจว่าคุณลูกค้าท่านนี้แค่สาวอวบอ้วนคนหนึ่ง เพราะใส่เสื้อยืดกางเกงยีนสบายๆ แต่ก็พอจะรู้ว่าน่าจะพอมีฐานะ สังเกตได้จากกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์ หรือแม้แต่แบรนด์ของเสื้อยืดที่สวมอยู่

"พอดีเลยนะคะ คุณแม่ใส่แล้วดูสวยมากคะ โชคดีจัง คอลเล็กชั่นนี้ไม่มีอีกแล้ว เหลือชุดนี้ชุดเดียว" เธอเอ่ยชมด้วยใจจริง ไม่ใช่สักแต่ว่าจะขายของให้ออกเพื่อทำผลงาน

แม้พิรุณาจะรู้สึกอึดอัดขัดเขินอยู่บ้างเพราะรู้ดีอยู่แก่ใจว่าไม่ใช่คุณแม่อย่างที่อีกฝ่ายนั้นเข้าใจ แต่เมื่อได้รับคำยืนยันว่าสวย แถมถูกเร่งให้ตัดสินใจด้วยคำว่า 'ชุดเดียว' เช่นนี้จึงไม่ต้องคิดนาน

"โอเคค่ะ" พิรุณาส่งบัตรเครดิตให้พนักงานขายเอาไปจัดการ จะมีโอกาสทองหรือไม่เธอไม่สนใจ เพราะหากจะรอให้ทองจริงๆ แล้วค่อยซื้อ ชุดนี้สีนี้แบบนี้คงไม่อยู่รอเธออีกแล้ว

ชิ ชื้อมาใส่นอนก็ได้วะ สวยตอนนอนก็ยังดี

พิรุณาเข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องลองเสื้ออีกครั้ง คาดหมายว่ากว่าจะเปลี่ยนกลับชุดเดิมเสร็จสลิปบัตรเครดิตคงจะพร้อมให้เธอเซ็นแควก!

กรี๊ดดด!

ถ้ากรีดเสียงลั่นห้องได้พิรุณาคงทำไปแล้ว นี่เธออ้วนมากขึ้นจนถึงกับชิบแตกเขียวหรือ ถ้ามัวตัวเองแล้วก็ได้แต่หลับตาปี

เอ่อ...มันก็ควรอยู่หรอกนะ เพราะตอนที่พยายามจะยึดต้นขาและหน้าท้องเข้าไปในกางเกงได้ก็ต้องกระโดดๆ กระทุ้งให้หลังล็อกตั้งหลายครั้ง เอนองศาให้พุงราบที่สุดแล้วก็ยังไม่วาย

อ้วน! เธออ้วนขึ้นจริงๆ ด้วย...ไม่สิ...ใช่แค่อ้วน แต่อ้วนมากกก จากที่มัวแต่ภูมิใจภูมิใจว่าเธอนั้นกินไม่แพ้ใคร หัวใจก็ห่อเหี่ยว ฟูบแปบ เธอเสียเวลาลองชุดไปมากแล้ว ครั้นมองนาฬิกาแล้วก็เกิดอาการสติแตก เหลือเวลาอีกไม่มากที่จะซื้อป้าของกินเข้าบ้าน เพราะเธอต้องรีบกลับที่พัคเพื่อส่งไฟล์งานให้สำนักงานใหญ่ ข้อความเพิ่งส่งมาเมื่อครู่ ว่าไฟล์มีปัญหา ถ้ารู้เรื่องก่อนหน้านี้เธอคงไม่ออกนอกบ้านในวันนี้แน่ๆ

"ขอใส่ชุดนี้กลับเลยก็ได้ค่ะ" พิรุณาออกจากห้องลองเสื้อด้วยชุดกระโปรงใหม่ที่เพิ่งซื้อมา คิดเร็วทำเร็ว เธอเพิ่งจะมาอยู่ที่นี่ ไม่มีใครที่รู้จักมักจี่ จึงไม่ต้องกลัวว่าใครจะมาเห็นสภาพคุณแม่แปลกปลอม เช่นนี้ ส่วนคุณแม่ของเธอน่าจะหรือก็เพิ่งจะกลับกรุงเทพฯ ต่อด้วยไปดูงานเทรดแฟร์ที่ต่างประเทศ ท่านมาดูๆ แลๆ เห็นแล้วว่าลูกสาวกินหรืออยู่สบายไม่มีอะไรต้องห่วง ระบบรักษาความปลอดภัยของที่พัคก็รัดกุมดีเยี่ยมจึงวางใจ

พิรุณากลายเป็นว่าคุณแม่ผู้ทรงพลังกระฉับกระเฉง ไม่มีอาการอ้วนอ้ายเลยแม้แต่น้อย ท้ายที่สุดก็เซ็นรถบรรทุกของลิปเพทเธอร์ที่ซื้อมาจากศูนย์รถเข็นมุ่งสู่ลานจอดรถ

ดิ่ง!

สัญญาณลิฟต์ดังเตือนเมื่อถึงลานจอดรถชั้นสาม เหลือพิรุณาคนเดียวที่อยู่ในห้องโดยสาร หญิงสาวออกแรงกระซากรถเข็นที่ติดล้อ ล้อผิดเหลือทน กระซากรถเข็นที่หนึ่งไม่ขยับ ครั้งที่สองต้องออกแรงให้มากขึ้นอีกแต่ก็ไม่เป็นผล

จนกระทั่งครั้งที่สาม!

แรงกระซากรถเข็นสามครั้งช่วยให้ล้อรถหมุนขึ้นขึ้นได้อย่างกะทันหัน ทว่ามันหมุนจนเกินพอดี ผลักดันให้รถเคลื่อนที่เป็นวิถีโค้งตามการหักเหของล้อ เหวี่ยงให้ตัวของพิรุณาถลาเสียหลักออกมาจากลิฟต์ จนไปปะทะกับอะไรบางอย่าง

"โธ่!"

พิรุณาหกล้ม รู้สึกเจ็บแปลบที่ข้อเท้า สติยังคงมึนงงเกินกว่าที่จะเก็บภาพเมื่อสักครู่ได้ทันว่าเกิดอะไรขึ้น มีเพียงสัญญาตมณเท่านั้นสั่งให้เธอใช้แขนซ้ายยันเอาไว้เพื่อลดแรงกระแทก

"ขอโทษครับ โธ่!" พีรกรตกใจ ลิฟต์ที่เขาโดยสารมาคนค่อนข้างแน่น เขาต้องถอยหลังออกพร้อมกับดีรรถเข็นออกมา ไม่คิดเลยว่าจะไปชนเข้ากับผู้หญิงที่ออกมาจากลิฟต์ที่อยู่ติดกันได้

คุณพระช่วย! เราชนผู้หญิงท้อง!

"กระแทกพื้นหรือเปล่าครับ" พีรกรห่วงสวัสดิภาพของเด็กในครรภ์ นี่ถ้าเธอเป็นอะไรไป เขาคงรู้สึกผิดบาปไปตลอดชีวิต

"ไม่ค่ะ ฉันใช้แขนยันเอาไว้พอดี โธ่" ไซลิ เพราะใช้แขนยันน้ำหนักตัวจึงทุ่มตกลงไปที่แขน โธ่...มันจะเคล็ดหรือว่าหักกันแน่นะเจ็บ...เจ็บโคตร! โคตร! ทำไม่ถึงชวยอย่างนี้"

พิรุณาสบถในใจ วูบหนึ่งที่เจ็บอยู่ก็นึกพาล หญิงสาวหันขวับมองคนต้นเรื่อง ปากไวเตรียมอ้าเอ่ย กะสาตคำเผ็ดร้อนวินตวกให้อีกฝ่ายไม่ต้องได้ผุดได้เกิดกันไปข้างหนึ่ง ตาที่มีเอาไว้หลิหญิงนะหัดใช้ให้เป็นประโยชน์เสียบ้าง จะได้ไม่ต้องทำให้ชาวบ้านเขาเดือดร้อน

ทว่าพิรุณาก็ได้แค่อคิด ความกุลิกุจจะจะช่วยเหลือบวบน้ำเสียงนุ่มๆ อย่างขอลูแกโทษของฝ่ายตรงข้ามราวร้ายมนตรีให้ปากของเธอ นั้นแข็งค้ำ กลืนถ้อยคำทั้งหลายลงคอไปสิ้น

"มาครับผมช่วย ค่อยๆ นะครับ" พีรกรค่อยๆ ประคับประคองช่วยออกแรงรั้งว่าที่คุณแม่ให้ลุกขึ้นยืนได้อย่างมั่นคง มือหนึ่งของหญิงสาวจับยึดรถเข็นเอาไว้ได้แล้ว ซึ่งขณะนี้มันกลับมาปิดและหนักอีกครั้ง

"ขอบคุณค่ะ" พิรุณาหันหน้ามาขอบคุณผู้ชายมีน้ำใจ กิริยาที่นุ่มนวลประคับประคองเธออย่างทะนุถนอมทำให้เธอเคลิ้มไปชั่วขณะ

ยามที่ยืนอยู่ในระดับเดียวกันที่ไม่ใช่ล้มลุกคลุกคลานเหมือนเมื่อครู่
ก็ให้เห็นหน้ากันชัดๆ

ชัดพอที่จะให้ใครบางคนได้ตะลึงในความงามของว่าที่คุณแม่
คนสวย

สวย! ใช่...เธอสวย

พีรกรตะลึงกับความงามในระดับ 'เกินค่ามาตรฐาน' ที่เขาตั้ง
เอาไว้

จากสายตาที่ตะลึงแลเห็นชมเธออย่างเปิดเผยเป็นหมัดบวกที่
สะกดปากพิรุณาได้อย่างสิ้นเชิง เธอไม่ได้รู้สึกไปเองแน่ๆ สายตา
ของเขาไม่มีวีแววที่สื่อความเสียดายหรือสมเพชเวทนาหลุดออกมาให้
เห็นแม้เพียงธูลี

โดยพื้นฐานพิรุณาไม่ใช่สาวหวาน หากแต่เป็นสาวแกร่งและ
ใจกว้างพอ เมื่อความโกรธถูกสะกด เหตุผลก็ตามมาได้ไม่ยาก จิตสำนึก
ส่วนหนึ่งบอกว่าเธอผิด คำนวณแรงผิดจนเสียหลัก ไม่อาจกล่าวโทษ
เขาได้จริงๆ

"อื้อย!" พิรุณานิ่งหน้า ดูเหมือนว่าทั้งแขนทั้งขากำลังเรียกร้อง
ความสนใจจากเธออย่างไม่ให้น้อยหน้ากัน ลองขยับเดินและเข็นรถไป
ได้ก้าวหนึ่งก็รู้สึกแสนจะลำบาก เมื่อครู่ทำข้างขวาจะไปเตะกับล้อรถเข็น
แน่ๆ แรงเตะคงแรงเอากการ ถึงได้แผลงฤทธิ์ให้เธอเจ็บได้ขนาดนี้

เอ่อ...หรือต้องยืนและกระโดดแบบกระต่ายขาเดียวกระดืออก
กระแตกไป คงไม่ใช่ภาพที่น่าดูนัก

เธอเจ็บ!

เสียงร้องของหญิงสาวเรียกสติของพีรกรให้พ้นจากอาการตะลึง
ชายหนุ่มก้มลงมองไปที่เท้าของเธอ

"เท้าคุณ?" เพื่อให้แน่ใจพีรกรเลยคุกเข่า ก้มลงดูอาการของ
คนเจ็บอย่างชัดๆ เขาไม่กล้าออกแรงกด เพียงแค่ใช้นิ้วแตะๆ เป็น

ไปได้ว่าอีกสักประเดี๋ยวมันจะบวมและตึง น่าจะชั้นกระมัง

กลับเป็นพิรุณาที่เป็นฝ่ายตะลึงขึ้นมาบ้าง ตะลึงกับความอบอุ่นที่แผ่รัศมีออกมาจากชายชาตรี ตะลึงกับกิริยาที่ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจว่าเธอจะอ้วนมากน้อยแค่ไหน

โอว! แมนโคตร แมนโอเวอร์ ผู้ชายคนนี้ช่างอ่อนโยนเหลือเกิน ไม่ถือเนื้อถือตัว มีน้ำใจ หน้าตาทำทางก็ดี ไม่ใช่คนหล่อเนียบ แต่เสื้อยืดที่เข้ตักกางเกงยีน แต่งตัวง่าย ๆ สบาย ๆ เหมือนจะซخمกแต่ก็ไม่ใช่ไม่หล่อ แต่เร้าใจ...กรี๊ด!

อยากจะกรี๊ดร้องให้ก้องโลก เธอคิดอะไรอย่างนี้ได้ยังไง ไม่สมกับเป็นกุลสตรีเลย

'กุลสตรี' ไม่ได้ๆ เธอแพ้คำนี้ที่สุด ได้ยินที่ไรเป็นต้องปวดใจ เพราะได้แต่คิดถึงประโยคจิกกัดของอภิเดชปากตะไกร

'แหวะ แกนะมัน 'กุน' สตรี แปลไทยเป็นไทยคือหมูเพศเมีย' คิดถึงที่ไรหน้าเธอก็บูดบูย่น แสดงออกตามอารมณ์ ไม่ได้รู้เลยว่าก่อนความวิตกกังวลให้กับผู้ชายที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าเพียงใด

"เจ็บมากเลยหรือครับ หน้าคุณดูไม่ดีเลย ผมขอโทษ" เขารู้สึกแย้ แล้วทำไมเธอถึงไร้คนดูแลอยู่เคียงข้าง สามีมของเธอไปไหนนะ ถึงปล่อยให้ภรรยาของตนของเยอะเยอะขนาดนี้

เขาขอโทษอีกแล้ว พิรุณาได้แต่ยิ้มอย่างเอ็นดู ราวกับแม่พระผู้การุณย์ต่อสรรพสัตว์

ที่พิรกรตะลึงในความงามแต่แรกอยู่แล้วก็ต้องคุณสอง รอยยิ้มนั้นช่างก่อความชุ่มชื่นหัวใจให้แก่ผู้ที่ได้รับเหลือเกิน

พิรุณาพยักหน้า "ก็...เจ็บค่ะ แต่ผมก็มีส่วนผิดด้วยเหมือนกันที่เซ็นรถออกมาไม่ดูตาม้าตาเรือ คุณไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ" พิรุณากัดฟันลองขยับดูอีกสักก้าว แต่สังหรณ์ใจว่ามันน่าจะยิ่งกว่านั้น ความเจ็บแปลบมันเสียดไปในชั้นกระดูกหรืออย่างไร

เธอควรจะแทนตัวเองว่า 'ฉัน' แต่คิดว่านี่เป็นกรณีพิเศษ ไม่ผิด
หรือก็น่าหากจะพยายามทำให้ตัวเองดูหวานขึ้นมาอีกนิดเพื่อภาพลักษณ์
เธอชื่อฝน! น้ำฝนอันฉ่ำเย็นชื่นใจ สมนกกับใบหน้าหวานๆ ที่เมื่อ
เพียงแค่สายตาที่ยิ้มพิมพ์ใจส่งมาให้ ก็ชวนให้รู้สึกชื่นอกชื่นใจ หายาก
นักที่ผู้หญิงสมัยนี้จะยึดดอยอมรับว่าเป็นความผิดของตัวเอง ไม่ได้
ไว้วางยกล่าวโทษเขาสักนิด ช่างอารมณ์เย็นสมกับคนที่จะได้เป็นแม่คน
เสียจริงๆ

"ท่าทางคุณฝนจะเจ็บมาก รอดูอยู่ไหนครับ" ไม่รู้สิ เมื่อรับรู้แล้ว
ว่าเธอชื่อฝน เขาก็ขอตีขลุ่ยเรียกเธอด้วยชื่อนี้ก็แล้วกัน

"ทางโน้นคะ แถวซี" โธ่คงติดอยู่ข้างที่มันไม่ไกลจากลิฟต์เท่าไร
 फिरกรรมองไปตามที่หญิงสาวชี้

"รถคุณฝนสีขาว" เขามั่นใจเพราะรถสีทองของเขาจอดอยู่ข้างๆ รถ
ของเธอ

"เอาอย่างนี้ ผมพุงคุณฝนไปที่รถดีกว่า ส่วนรถเข็นเดี๋ยวมผมค่อย
กลับมาจัดการอีกรอบ อยู่ในสายตาดังนี้คงไม่หาย ขอโทษนะครับ"

"ขอบคุณค่ะ" เอาไงเอากัน เธอคงพิริ้วใจไม่ได้ มิงานรออยู่ให้
จัดการ

फिरกรใช้แขนข้างหนึ่งโอบไปที่บันเอวที่หนาขึ้นเพราะมีอีกหนึ่ง
ชีวิตอยู่ในนั้นตามความเข้าใจ ส่วนอีกข้างหนึ่งก็เกร็งข้อแขนจับมือ
หญิงสาวเอาไว้สำหรับรับน้ำหนักช่วยเธอผ่อนแรงยามที่ก้าวเดิน

นี่คงเป็นครั้งแรกที่ फिरณาได้ใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามถึงเพียงนี้
หญิงสาวรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นปลอดภัยที่เกิดขึ้นมาได้แปลก
ประหลาดต่างๆ ที่เขาก็แค่ชายแปลกหน้าคนหนึ่งแท้ๆ แต่ทำไมนะเขา
ถึงสามารถสร้างความรู้สึกดีๆ และประทับใจได้อย่างง่ายดาย

คงจะเป็นเพราะน้ำใจและความโอบอ้อมอารีในฐานะเพื่อนมนุษย์
ร่วมโลกคนหนึ่งี่พึงมีให้แก่กัน โดยเฉพาะในสภาพของสตรีมีครรภ์

ที่พึ่งใช้ความระมัดระวังดูแลอย่างยิ่งยวด อีกทั้งเขาก็ช่างสุภาพนุ่มนวล เธอไม่เคยได้รับการปฏิบัติดูเจ้าหญิงเช่นนี้ เช่นที่เขาคุกเข่าให้เธอ เมื่อครู่ราวกับเป็นอัศวิน

พีรกรได้ออกแรงพอสมควรว่าจะถึงรถของหญิงสาว ชายหนุ่มดูแลจนกระทั่งเธอนั่งประจำที่คนขับอย่างเรียบร้อย ส่วนตัวเขาเองนั้น ย้อนกลับไปเอารถเข็น บริการยกของใส่ท้ายรถจนหมด ข้าวของของเธอมากมายจริงๆ ทำทางน่าจะเป็นแม่บ้านแม่เรือนอยู่ไม่น้อย จากที่เขาขำเลียงดูอย่างไม่ได้ตั้งใจก็เห็นว่ามีของสดเยอะอยู่เหมือนกัน

"ขอบคุณอีกครั้งนะคะ ถ้าไม่ได้คุณ ผนคงแย่"

"ไม่เป็นไรครับ ยังไงผมก็ต้องขอโทษจริงๆ ที่ทำให้คุณต้องเดือดร้อน"

พิรุณสตาร์ตรถเป็นสัญญาณว่าถึงเวลาต้องแยกย้ายกันแล้ว พีรกรเดินกลับไปเอารถเข็นของตัวเองมาจัดการ คันของเขาส่วนใหญ่เป็นพวกเสื้อผ้า เขาจัดเสื้อผ้าใส่กระเป๋ามาไม่มากนักเพราะตั้งใจว่าจะมาหาซื้อใหม่ที่นี่

โครม!

พิรุณเหวี่ยงตก ความว้าวยังไม่ทันหาย ความควายก็เข้ามาแทรก แขนซ้ายของเธอเจ็บเข้าเกียร์ไม่ถนัดเอาเสียเลย ต้องใช้แขนขวาช่วย ขณะที่ขาข้างขวาก็เจ็บแปลบเหยียบคันเร่งและเบรกไม่ถนัดจึงต้องเปลี่ยนเป็นใช้ขาซ้าย อวัยวะทั้งบนและล่างทำหน้าที่สลับข้างกันไปหมดพาให้หุ้ลๆหุ่ลๆ เมื่อรัศมีเลี้ยวไม่พอหญิงสาวจึงต้องหักพวงมาลัยถอยเข้าถอยออกอยู่หลายรอบ แล้วก็พลาด

สุดท้ายเป็นรถของพีรกรที่ต้องรับเคราะห์

"กรี้ดดด!" พิรุณแผดเสียงกรีดร้องเต็มพิกัด ถ้าไม่ได้ระบาย ต้องอกแตกตายแน่ๆ มันจะช่วยข้าช่วยซ่อนอะไรปานนี้ วันนี้มันวันโลกาวินาศหรืออย่างไร ประจักษ์แล้วว่าความสามารถในการขับรถของเธอ

มีปัญหา โธ่วัย แล้วจะกลับยังงัยกัน

"คุณฝน! เป็นอะไรหรือเปล่าครับ" พีรกรถลาเข้าไปหาแล้วเคาะกระจกถาม เขาห่วงคนมากกว่า แม้จะไม่ได้ยินเสียงแต่เมื่อเห็นเธอกิริตร้องอย่างเสียขวัญจนสติกระเจิดกระเจิงก็ยิ่งเป็นห่วง รถของเขาเป็นโพรวิลส์สูงกว่ารถญี่ปุ่นซีดานคันเล็ก ๆ ของเธอ อุบัติเหตุครั้งนี้ไม่ระคายรถของเขาเลยแม้แต่น้อย เพราะชนในแนวกันชนพอดี

แต่ของเธอนั้นะสิไฟท้ายแตก!

พิรุณากดเลื่อนกระจกลง "คือขอโทษนะคะ ฝนเจ็บแขนข้างซ้ายเลยเข้าเกียร์ไม่ถนัด ทำขวาเจ็บเลยต้องใช้เท้าซ้ายแทน รถคุณเป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ คงต้องรอประกัน...โธ่" เธอรีบเสียด้วย

วัย! ยั้งรีบยั้งช้า สติของเธอยังมีพอที่จะสกัดคำว่า 'โธ่' ให้มันอยู่แค่ในความคิด

พิรุณาว้าวุ่น เวลางวดเข้ามาทุกทีแล้ว เรื่องงานเธอไม่เคยเสียประวัติ วัฒนธรรมองค์กรของบริษัท 'ฝรั่ง' นั้นการตรงต่อเวลาสำคัญที่สุด เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ ตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม ไม่มีความเกรงใจ คิดเห็นอย่างไรก็ว่ากันไปตามเนื้อผ้าไม่ต้องเห็นแก่หน้าใคร ทุกสิ่งทุกอย่างมุ่งสู่เป้าหมายคือความสำเร็จของงาน

"โธ๊ะ ไม่ได้แล้วนะครับ อันตรายมาก ถ้าไม่รีบเก็ยผมขับไปส่งคุณฝนดีกว่า รถผมไม่เป็นอะไร ผมไม่กังวล" เธออาการหนักกว่าที่เขาคิด นึกไม่ออกเลยว่าถ้าขับไปบนถนน เจอรถใหญ่ๆ อย่างลึบล้อแล้วจะเกิดอะไรขึ้น

"แล้วคุณไม่รีบหรือคะ" พิรุณาเกรงใจ แต่งานของเธอมันจำเป็นจึงถามเพื่อแบ่งรับแบ่งสู้

"ไม่รีบครับ"

"ขอบคุณค่ะ ถ้าอย่างนั้นฝนไม่เกรงใจนะคะ ต้องรบกวนคุณแล้ว เพราะรีบจริงๆ ต้องรีบเข้าบ้าน มีไฟล์งานต้องส่งบริษัท" การตัดสินใจ

แบบนี้ น่าจะลงตัวที่สุด ส่วนเรื่องค่าเสียหายจากประกันก็มีแค่ส่วนของรถเท่านั้น รถของคุณกรณีไม่เสียหาย หากจะรั้งเอาไว้ก่อน พร้อมเมื่อไรค่อยโทรเรียกเคลมก็ไม่ใช่ปัญหา

"คุณฝนไปรถผมดีกว่าครับ" เขาเปิดประตูรถ ค่อยๆ พยุงพาหญิงสาวออกมา แต่ยามที่สังขารของเขาขึ้นรถของเขานี้แหละที่ค่อนข้างลำบาก เพราะรถเขาสูง อย่างน้อยเธอต้องก้าวขึ้นบันไดรถตั้งหนึ่งขั้น คงจะลำบากทุลักทุเลน่าดู

พีรกรกังวล พยายามหาทางช่วยโดยที่ไม่ให้ล่วงเกินหญิงสาว ดูก็รู้ว่าเธอคงก้าวขึ้นไปไม่ไหว "คุณฝนตะแคงเอาข้างที่ไม่เจ็บเข้านะครับ พยายามยกเอาสะโพกเข้าไปเกยเบาะให้ได้ก่อน"

พิรุณาเห็นด้วยว่าวิธีนี้น่าจะดีที่สุด หญิงสาวกัดฟันจนสามารถเอาสะโพกเกยขึ้นไปจนได้ ส่วนขาอีกข้างต้องอาศัยแรงส่งของพีรกร ทำเอาทั้งคู่เหนื่อยหอบ

แฮก! แฮก!

พีรกรรู้สึกว่าจะบังลมของเขากำลังทำงานหนัก ต้องการอัดอากาศเข้ามาในปอดอย่างแรง ชายหนุ่มยอมรับว่าน่าจะพาหญิงสาวขึ้นไปนั่งอย่างเรียบร้อยได้ เขาเหนื่อยทั้งเกร็ง กังวลกับความปลอดภัยของเด็กในครรภ์ เหนื่อยราวกับว่าถูกสูบพลังออกไปเกือบหมดตัว

ตัวเธอช่างหนักจริงๆ สมกับที่กำลังจะเป็นแม่คน นี่ถ้าเธอแค่อ้วนเขาคงจะขยับเธอได้ง่ายกว่านี้

ครั้งจัดการเรื่องคนจบ พีรกรก็ย้ายของจากรถของหญิงสาวมาใส่รถของเขา ตั้งใจเอาไว้ว่าจะรับอาสาเป็นรถเข็นกลับมาขับรถของหญิงสาวไปส่งให้อีกรอบ

ท้องถนนขูดยานจอบแฉ บริเวณสี่แยกรถติดไฟแดงยาวนานไม่ผิดไปจากกรงเทพฯ เลยสักนิด ธรรมชาติของพีรกรไม่ใช่คนอึดยาคัย

ดีเท่าไรนัก แต่น่าแปลกที่เขาต้องใส่ใจพยายามหาเรื่องมาพูดคุย
ไม่ให้ว่าที่คุณแม่ที่นั่งข้างๆ ต้องอึดอัด

"ก็เดือนแล้วครับ"

"คะ?" พิรุณางง จนกระทั่งเขาถามอีกแบบ พิรุณาถึงได้เข้าใจ

"ห้องก็เดือนแล้วครับ"

ฝนไม่ได้ห้อง อยากจะบอกเหลือเกินว่าห้องมารละก็ใช่ คลอด
ออกมาคงมีแต่ก้อนไขมัน

พิรุณาได้แค่อคิด แต่ไม่กล้าเอ่ย เพราะไม่อยากให้เขาหน้าแตก
อีกประการหนึ่งเธอก็อายเหมือนกันนะที่ห้องใหญ่จนเนียนขนาดนี้
ตั้งนั้นระหว่างให้เขาคิดว่าเธอห้องกับเธออ้วน อย่างแรกน่าจะดูดีกว่า
เพราะอย่างไรเสียก็คงแยกย้ายกันไปไม่ได้พบกันอีก

อย่างน้อยเธอเชื่อว่าการที่เขาคิดว่าเธอห้องก็น่าจะได้รับการ
ปฏิบัติที่ดีกว่า คิดอะไรอะตู่แล้วก็ตัดสินใจปล่อยเลยตามเลยก็แล้วกัน

เอ่อ...แล้วหุ่นอย่างฉันนี่มันควรจะห้องก็เดือนนะ

"สามเดือนคะ"

"คุณฝนต้องระวังหน่อยนะครับ ห้องเริ่มจะใหญ่แล้ว เด็กทำ
จะตัวโตนะครับ"

กรี๊ด!!! พิรุณากรีดเสียงแหลมปรืดอยู่ในใจ ไม่ต้องมาตอกย้ำ
ได้ไหมว่าห้องฉันใหญ่ รู้ตัวดีว่า สามเดือนนี้ยังพอจะกล่อมแก้ม
ว่าห้องอ้วนๆ อยู่ระยะๆ อยากจะวินแตกให้ก้องรถ แต่มานึกขึ้นได้
ว่าเธอมีอาจเนรคุณ เขาหรืออูตสำหรับเป็นคนดีมีน้ำใจ แกมรูปลักษณ์
ก็เจริญหูเจริญตาดีอยู่ จึงต้องปรับอารมณ์ใหม่

"คะ ฝนรู้ ถ้าวันนี้ฝนไม่ได้คุณคงจะแย่ ขอขอบคุณนะคะ"

ขอบคุณสำหรับสิ่งดีๆ ในวันแยๆ ของเธอ

'ไม่ลอย' แล้วจำเป็นต้องโหลดด้วยเหรอ
เป็นผู้หญิงขี้เหร่แล้วยัง... สักวันฉันต้องมีคนที่ 'ไม่' อยู่ข้างกายแน่นอน!

'โอ... ทำผู้หญิงในกระจกตั้งได้สวยแบบนี้ ขนาดกำลังท้องกำลังใส่
แท่งสับฟู่ดพองมีน้ำมีมวล สวยะยิ่งกว่าคนไม่ท้องเสียอีก...'

เอ่อ ไม่ใช่ละจ้ะ 'พิรุณ' ยอมรับความจริงซะเถิดว่าเธอไม่ได้ท้อง... แต่อ้วน!!!
และถึงแม้เธอจะมีใบหน้าหวานสวยใสจนใครๆ มองหรือเสียวหลังก็เหิน
กว่าพอห่มๆ เห็นรูปร่างกระมุกๆของเธอเมื่อไหร่ เป็นอันต้องหงายหลังตั้งไปซะทุกราย...
จนกลายเป็นปมด้อยเสียจนเธออยากจะเป็นคนท้องขึ้นมาจริงๆ

และเรื่องตลกก็เกิดขึ้น เมื่อวันหนึ่งพิรุณาอุตรีชื่อบุตรคนท้องมาใส่
เท่านั้นแหละ! สวรรค์ก็ดลบันดาลให้มีอุบัติเหตุรัก พาเธอมาพบกับ 'พิสรน'
สุภาพบุรุษผู้มีรสนิยมชื่นชมผู้หญิงที่กำลังจะเป็นแม่คน และเขาก็เข้าใจว่าเธอกำลังท้อง!

แทนเธอเดินโกหกออกไปอีกว่าตัวเองเป็นซิงเกิ้ลมัน...

โอ! ทุกอย่างมันลงล็อกพอดีกับความรักร่วงออกงาน
แต่... ปัญหามันติดอยู่ที่ว่าเธอไม่ได้ท้องจริงๆ นี่สิ... ทำยังไงดี!

Jamsai Customer Care
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ความรู้สึกดดี... ที่เรียกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1159-1

9 786160 611591

ราคา 159 บาท